

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/66/2021
Identifikačné číslo spisu: 8320201748
Dátum vydania rozhodnutia: 30.09.2021
Meno a priezvisko: Mgr. Soňa Pekarčíková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:8320201748.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: eCont s.r.o., so sídlom Košické Oľšany 319, 044 42 Košické Oľšany, IČO: 36 748 048, právne zastúpený Advokátskou kanceláriou VASIL & partners, s.r.o., so sídlom Žižkova 4D, 040 01 Košice - mestská časť Juh, IČO: 47 240 482, proti žalovaným: 1/ I.V.A., s.r.o., so sídlom Komenského 848, 069 01 Snina, IČO: 36 452 751, právne zastúpenému PETRÁN A PARTNERI ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA s. r. o., so sídlom Puškinova 16, 080 01 Prešov, IČO: 36 854 581 a 2/ HEMI plus, s.r.o., so sídlom Matejovce nad Hornádom 2, 053 21 Matejovce nad Hornádom, IČO: 36 194 590, v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 17Cb/49/2020, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 24. septembra 2020, č. k. 4Cob/65/2020-196, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovaní m a j ú n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné (ďalej aj ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) ako súd prvej inštancie uznesením zo dňa 11. júna 2020, č. k. 17Cb/49/2020-54, rozhodol tak, že:

I. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú povinní zdržať sa všetkých právnych úkonov, ktorými by bránili vstupu žalobcu do nehnuteľností vo vlastníctve žalovaného v 2. rade, ktoré sa nachádzajú v k. ú. S., obec S., okres N., ktoré sú evidované na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Spišská Nová Ves, katastrálny odbor, ako stavba so súpisným číslom 135, druh stavby: ovčín postavená na parcele reg. „C“ č. XXX/X o výmere 1011 m², druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie; stavba so súpisným číslom 135, druh stavby: senník postavená na parcele reg. „C“ č. XXX/X o výmere 1200 m², druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie a stavba so súpisným číslom 135, druh stavby: ovčín postavená na parcele reg. „C“ č. XXX o výmere 1038 m², druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie, za účelom prevzatia hnuiteľného majetku vo vlastníctve žalobcu, ktorých zoznam tvorí prílohu tohto uznesenia.

II. Žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade sú povinní zdržať sa všetkých právnych úkonov, ktorými by disponovali s hnuiteľným majetkom vo vlastníctve žalobcu, ktorého zoznam tvorí prílohu tohto návrhu, a

ktorý sa nachádza v nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovaného v 2. rade, ktoré sa nachádzajú v k. ú. S., obec S., okres N., ktoré sú evidované na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Spišská Nová Ves, katastrálny odbor, ako stavba so súpisným číslom 135, druh stavby: ovčín postavená na parcele reg. „C“ č. XXX/X o výmere 1011 m², druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie; stavba so súpisným číslom 135, druh stavby: senník postavená na parcele reg. „C“ č. XXX/X o výmere 1200 m², druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie a stavba so súpisným číslom 135, druh stavby: ovčín postavená na parcele reg. „C“ č. XXX o výmere 1038 m², druh pozemku: Zastavaná plocha a nádvorie, najmä sú povinní zdržať sa úkonov, ktorými by uvedené hnuťelné veci prevádzali do vlastníctva iných osôb, dávali uvedené hnuťelné veci do užívania tretím osobám, zriaďovali na uvedené hnuťelné veci záložné právo alebo akékoľvek iné práva a zdržať sa premiestňovania uvedených hnuťelných vecí do iných priestorov.

Neoddeliteľnou súčasťou tohto uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia je Zoznam doposiaľ neodobratého tovaru vo vlastníctve žalobcu, ktorý je uskladnený v priestoroch vo vlastníctve žalovaného v 2. Rade, v rozsahu 5 strán formátu A4 obsahujúci 6092ks tovaru.

III. Žalobcovi proti žalovaným priznáva nárok na náhradu trov konania v konaní o nariadení neodkladného opatrenia v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.“

2. Nariadenia neodkladného opatrenia sa žalobca domáhal z dôvodu potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi žalobcom a spoločnosťami žalovanými, nakoľko žalovaný v 1. rade (ďalej aj „žalovaný v 1. rade“) nakladá podľa žalobcu s majetkom v jeho vlastníctve ako so svojim vlastným, pričom žalovaný v 2. rade (ďalej aj „žalovaný v 2. rade“) v súčinnosti so žalovaným v 1. rade bráni žalobcovi v prístupe k tomuto majetku a žalobcovi tak hrozí vznik vysokej škody.

2.2. Z obsahu s vecou súvisiaceho spisu vyplýva, že dňa 18. septembra 2018 uzavrel žalobca ako kupujúci so žalovaným v 1. rade ako predávajúcim kúpnu zmluvu č. IVA/ECONT/18/09/2018 (ďalej len „kúpna zmluva“) na náhradné diely na BVP-1 (ďalej len „tovar“) podľa prílohy ku kúpnej zmluve za kúpnu cenu vo výške 135 142, 61 EUR s DPH (112 618,84 EUR bez DPH). V deň podpisu kúpnej zmluvy, žalovaný v 1. rade vystavil, na základe kúpnej zmluvy faktúru č. 1/035/2018 s vyznačenou formou úhrady, zápočtom. Tovar bol v čase predaja uskladnený v priestoroch vo vlastníctve žalovaného v 2. rade, nachádzajúcich sa v k. ú. S., obec S., okres Spišská Nová Ves, ktoré sú evidované na LV č. XXX vedenom Okresným úradom Spišská Nová Ves, katastrálny odbor. Tieto priestory mal v prenájme žalovaný v 1. rade. Medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade došlo v zmysle kúpnej zmluvy k dohode, že žalobca bude kúpený tovar postupne odoberať zo skladu, k čomu aj koncom roka 2018 a v prvej polovici roku 2019 aj skutočne dochádzalo, pričom tovar, ktorý si žalobca doposiaľ nestihol prevziať, je uvedený v osobitnom zozname. Následne došlo k prerušeniu postupného odberu tovaru, nakoľko žalobca nemal na zvyšný tovar záujemcov. Dňa 21. mája 2020 sa žalobca dostavil do priestorov, kde bol tovar umiestnený, aby si odobral zvyšok tovaru, avšak zástupcovia žalovaného v 2. rade žalobcovi vstup do skladu neumožnili, nakoľko na základe neuhradených pohľadávok žalovaného v 1. rade (ako nájomcu) voči žalovanému v 2. rade (ako prenajímateľovi) za prenájom nehnuteľností, si žalovaný v 2. rade uplatnil voči žalovanému v 1. rade zádržné právo na hnuťelné veci v sklade. Nevyhnutnosť bezodkladnej úpravy pomerov bola podľa žalobcu preukázaná aj tým, že zo strany žalovaného v 1. rade už došlo medzičasom k predaju časti hnuťelných vecí vo vlastníctve žalobcu, v ktorom smere tak reálne hrozí, že žalovaný v 1. rade aj v čase podania návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia rozpredával majetok vo vlastníctve žalobcu, ku ktorému on sám v zmysle deklarovaného uplatnenia zádržného práva zo strany spriazneného žalovaného v 2. rade, nemal mať prístup.

3. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia stotožnil s argumentáciou žalobcu a jeho tvrdenia uvedené v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vyhodnotil ako preukázané a osvedčené tak vo vzťahu k vlastníctvu žalobcu k zadržíavanému tovaru, k neoprávnene uplatnenému zádržnému právu žalovaným v 2. rade, ako aj preukázaniu, že žalovaný v 1. rade začal disponovať s tovarom vo vlastníctve žalobcu, teda predával uvedený tovar tretím osobám. Vychádzal zo skutočností, že žalovaní v 1. a 2. rade sú personálne a majetkovo prepojené osoby, ktoré zjavne koordinujú svoj postup proti

žalobcovi a mal tak dostatočným spôsobom preukázanú obavu, že žalovaní v 1. a 2. rade účelovo bránia žalobcovi v prístupe k jeho tovaru s cieľom zakryť skutočnosť, že žalovaný v 1. rade s týmto tovarom už disponoval, pričom zároveň je umožňované žalovanému v 1. rade pokračovať v tejto činnosti. Uvedené skutočnosti tak vyhodnotil ako dôvodné pre neodkladnú úpravu pomerov, keďže žalobca osvedčil, že mu konaním oboch žalovaných hrozí ujma, čomu zabráni nariadené neodkladné opatrenie, pričom žalovaným nariadením neodkladného opatrenia nevznikne žiadna ujma, pretože súčasný právny stav k predmetným hnutelným veciam svedčí v prospech žalobcu.

3.1. Okresný súd zároveň dospel k záveru, že predmetným neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami, preto žalobcovi neuložil povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Zdôraznil, že procesná aktivita je v tomto smere na žalovanom a nevidí žiaden dôvod, aby žalobcovi uložil v zmysle ustanovení § 336 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „C. s. p.“) povinnosť podať žalobu v určitej lehote vo veci samej.

4. V zákonom stanovenej lehote podal proti uzneseniu súdu prvej inštancie odvolanie žalovaný v 1. rade, kde namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci, teda odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ C. s. p. Poukázal na dve zmluvy uzatvorené so žalobcom v septembri 2018, a to kúpnu zmluvu na náhradné diely na bojovú techniku BVP-1 a zmluvu o dlhodobej spolupráci a o spôsobe delenia ziskov z predaja náhradných dielov, u ktorých zdôraznil nedostatky. Mal za to, že ku kúpnej zmluve neexistuje príloha, v ktorej by bol špecifikovaný tovar, aj keď v zmluve sa uvádza, že tovar, ktorý je predmetom kúpy je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy. Zároveň uviedol, že kúpna cena nebola doposiaľ uhradená a pokiaľ táto bola predmetom trojstranného zápočtu, tak na takýto úkon nebol daný súhlas valného zhromaždenia žalovaného. Namietal, že skutočná cena materiálu bola mnohonásobne vyššia, ako bola predajná cena, teda žalovanému v 1. rade vznikla reálna škoda minimálne vo výške 750 000,- eur. Vyslovil názor, že ak by zmluva o spolupráci medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade bola zo strany žalobcu plnená, tak by bola kompenzovaná strata, ktorú spôsobila prvá zmluva minimálne v rozsahu 300 000,- eur. Poprel tiež tvrdenie žalobcu, že žalovaný v 1. rade v osobe F.onúka tovar, ktorý mu nepatrí, na predaj. Zároveň poukázal na trestné oznámenie podané M. O. týkajúce sa predmetných zmlúv. Žalovaný v 1. rade namietal, že nebezpečenstvo hroziacej ujmy, čo je jednou z nevyhnutných podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia, žalobca riadnym spôsobom nepreukázal a neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný v 1. rade v odvolaní tiež vzniesol námietku zaujatosti voči sudcovi JUDr. S. z dôvodu, že tento je známym JUDr. D. H. - konateľom spoločnosti žalobcu a námietku nezákonného získania dôkazov - dokumentov spoločnosti žalovaného v 1. rade (e-mailovú komunikáciu medzi Ing. S. O. a Z. G.), keďže na ich použitie je potrebný súhlas oboch konateľiek spoločnosti žalovaného v 1. rade, ktorý v prílohách návrhu na vydanie neodkladného opatrenia absentuje. Z uvedených dôvodov žalovaný v 1. rade navrhol uznesenie súdu prvej inštancie zrušiť.

5. Odvolanie proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal aj žalovaný v 2. rade, namietajúc absenciu osvedčenia bezprostredne hroziacej ujmy a nedostatok základných náležitostí v zmysle § 327 C. s. p. Mal za to, že žalobca nepredložil žiaden relevantný doklad, ktorý by preukazoval, aký tovar žiada vydať. Podľa žalovaného v 2. rade žalobcom označený tovar nespĺňa atribúty určitosti. Poukázal na to, že opakovane žiadal žalobcu, aby riadne preukázal, aký tovar má byť v jeho vlastníctve, k čomu žalobca nepristúpil odvolávajúc sa na obchodné tajomstvo. Nariadené neodkladné opatrenie považoval odvolateľ za nezákonné, s absenciou primeranosti a proporcionality. Nebolo mu zrejmé, prečo má strpieť vstup žalobcu do svojich priestorov, ak žalovaný v 1. rade ani nemal v nájme všetky nehnuteľnosti uvedené vo výrokovej časti uznesenia a zároveň, ak v týchto priestoroch má žalovaný v 2. rade aj svoj majetok a majetok tretích osôb. Namietal tiež, že z rozhodnutia súdu prvej inštancie nie je zrejmé, v akom časovom intervale, na aké obdobie a v akom rozsahu má žalovaný v 2. rade strpieť vstup žalobcu na svoje vlastníctvo. Navrhol preto návrh žalobcu odmietnuť pre jeho neurčitost' a nezrozumiteľnosť, prípadne zamietnuť pre neosvedčenie potreby takejto bezodkladnej úpravy.

6. K odvolaniam žalovaných sa vyjadril žalobca podaním zo 17. júla 2020, kde vo vzťahu k odvolaniu žalovaného v 1. rade žalobca uviedol, že toto odvolanie nebolo podané oprávnenou osobou, keďže ho

podpísala iba jedna konateľka, pričom platný právny stav vyžaduje, aby v mene žalovaného v 1. rade konali konatelia spoločnosti spoločne. Vo vzťahu k vecným námietkam žalovaného v 1. rade žalobca uviedol, že tovar, ktorého sa neodkladné opatrenie týka, je dostatočne špecifikovaný v skladových listoch, ktoré si zmluvné strany vymenili pri podpise zmluvy a podľa ktorých bol následne vytvorený zoznam doposiaľ neodobratého tovaru, ktorý tvorí prílohu vydaného uznesenia. Trval na tom, že tovar bol dostatočne špecifikovaný aj v e-maily zaslanom konateľkou žalovaného v 1. rade pani Z. G. dňa 1. októbra 2018 na Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky ako zoznam predaného tovaru. Za nedôvodnú považoval aj námietku žalovaného v 1. rade, že do dnešného dňa nebol daný súhlas valného zhromaždenia žalovaného v 1. rade k trojstrannému zápočtu. Uvedeným spôsobom kúpna cena bola uhradená, pričom žiaden všeobecne záväzný právny predpis nevyžaduje, aby trojstranný zápočet bol schválený valným zhromaždením, v danom prípade žalovaného v 1. rade. Za právne irelevantné považoval žalobca tvrdenie žalovaného v 1. rade, že skutočná cena kúpeného tovaru je vyššia, za nepravdivé a nepreukázané považoval aj tvrdenie žalovaného v 1. rade o tom, že žalovaný v 1. rade nevedel o skutočnosti, že žalobca odstúpil od zmluvy o dlhodobej spolupráci, a to aj s poukazom na to, že dohoda z 18. septembra 2018 zanikla ex lege dňa 9. decembra 2018, kedy žalovaný v 1. rade prišiel o povolenie na obchodovanie s výrobkami obranného priemyslu. K tvrdeniu žalovaného v 1. rade, že žalobca nepreukázal nebezpečenstvo hrozacej ujmy upriamil žalobca pozornosť odvolacieho súdu na skutočnosť, že mu tovar nebolo vydaný napriek výzve, pričom má konkrétneho odberateľa na tento tovar, a tak je aj preukázaná reálna ujma a škoda na majetku žalobcu vo výške 40 297,17 eur, čo predstavuje hodnotu, za ktorú žalobca obstaral zvyšný tovar. Presný zoznam tovaru v tejto hodnote je uvedený v prílohe k uzneseniu okresného súdu. Mal za to, že bezprostredne hroziacu ujmu preukázal tým, že tovar v jeho vlastníctve žalovaný v 1. rade ponúka a predáva tretím osobám, teda žalobcovi už reálne vzniká škoda. Zároveň poukázal na to, že dňa 3. apríla 2020 spoločnosť IPM Industries, s. r. o. reklamovala vady tovaru zadržaného žalovaným v 2. rade, pričom však žalobca žiaden takýto tovar uvedenej spoločnosti nedodával a ani nezazmluvnil, a preto musel žalovaný v 1. rade alebo žalovaný v 2. rade, buď priamo predať, alebo umožniť predaj treťou osobou tohto zadržávaného tovaru spoločnosti IPM Industries, s. r. o.

7. Žalobca vyslovil nesúhlas aj s tvrdením žalovaného v 2. rade uvádzaným v jeho odvolaní, že žiadaný tovar nie je dostatočne špecifikovaný, keďže zoznam doposiaľ neodobratého tovaru je určitý a zrozumiteľný, nakoľko každá jedna položka je označená katalógovým číslom, podľa ktorého je každá osoba disponujúca katalógom výrobkov obranného priemyslu spôsobilá presne identifikovať jednotlivé výrobky, pričom uvedené katalógy majú k dispozícii osoby obchodujúce s výrobkami obranného priemyslu, Ozbrojené sily Slovenskej republiky ako aj Ministerstvo hospodárstva Slovenskej republiky, ktoré vykonáva dohľad nad obchodovaním s výrobkami obranného priemyslu. Takýto podrobný zoznam bol zároveň predložený žalobcom ako súčasť výzvy zo dňa 2. júna 2020. Žalobca navrhol potvrdiť uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne.

8. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením zo dňa 6. októbra 2020, č. k. 4Cob/65/2020-196, zmenil odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zo dňa 11. júna 2020 tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Zároveň určil, že žalovaní majú nárok na náhradu trov celého konania proti žalobcovi, každý v rozsahu 100 %.

9. V rámci odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd skonštatoval, že odvolania žalovaných sú dôvodné. Na žalovaným v 1. rade vznesenú námietku zaujatosti voči osobe sudcu JUDr. Mareka Košču krajský súd neprihliadal, nakoľko táto nespĺňala náležitosti vyžadované ustanovením § 52 ods. 2 C. s. p. (žalovaný v 1. rade neuviedol, kedy sa dozvedel o dôvode vylúčenia a neboli ním predložené ani dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia) a pristúpil k preskúmaniu rozhodnutia súdu prvej inštancie z dôvodov jeho vecnej správnosti.

9.1. Odvolací súd ďalej uviedol, že nevyhnutnosť bezodkladnej úpravy pomerov preukazoval žalobca tým, že žalovaný v 1. rade pristúpil k predaju časti hnutelných vecí vo vlastníctve žalobcu kúpnu zmluvou zo dňa 29. januára 2020 tretiemu subjektu, teda že niekoľko položiek v uvedenej zmluve je zhodných s tovarom, ktorý žalobca nestihol odobrať z priestorov slúžiacich ako sklad žalovaného v 1. rade. Takto zdôvodnenú bezodkladnosť úpravy pomerov odvolací súd nepovažoval za rozhodujúcu pre

okamžitú, teda bezodkladnú úpravu pomerov medzi stranami sporu. Od uzavretia kúpnej zmluvy do podania návrhu na vydanie neodkladného opatrenia totižto uplynulo dlhšie časové obdobie (viac ako 4 mesiace), pričom podľa krajského súdu žalobca svoj návrh žiadnym ďalším krokom žalovaného v 1. rade, či žalovaného v 2. rade nezdôvodnil, resp. len ním vyslovená obava, že hrozí, že žalovaný v 1. rade v čase podania návrhu na neodkladné opatrenie bude rozpredávať majetok vo vlastníctve žalobcu, bola podľa záveru odvolacieho súdu nepostačujúca.

9.2. Krajský súd zastal názor, že za situácie, že žalovaný v 1. rade predal tretiemu subjektu tovar, ktorý je svojím označením totožný s tovarom vo vlastníctve žalobcu, neostáva žalobcovi vo vzťahu k tomuto právnomu úkonu iné, než domáhať sa riadnou žalobou prípadnej náhrady škody, či bezdôvodného obohatenia.

9.3. Odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia upozornil na skutočnosť, že predmetom zmluvy z 29. januára 2020 je síce niekoľko hnuťelných vecí s totožným označením ako veci vlastnícky patriace žalobcovi podľa predložených listinných dôkazov, avšak žalovaný v 1. rade predával vo viacerých položkách väčšie množstvo takýchto vecí, než vlastnil žalobca, čo vytvorilo dojem, že pod rovnakým označením vlastnili hnuťelné veci tak žalobca, ako aj žalovaný v 1. rade a v takomto prípade je spochybniteľné aj samotné vlastníctvo žalobcu k hnuťelným veciam, vo vzťahu ku ktorým sa domáha ochrany formou neodkladného opatrenia. Podľa názoru odvolacieho súdu je namieste otázku vlastníctva riešiť v sporovom konaní.

9.4. K poukázaniu žalobcu na zmluvu uzavretú od septembra 2018 s odberateľom MI. MA Global Armory Enterprise Ltd., 3 Grivas Digenis Ave, Larnaka 6030, Cyprus, ktorý by mal byť prípadným odberateľom zvyšku tovaru, v dôsledku čoho sa žalobca dňa 21. mája 2020 dostavil do priestorov žalovaného v 2. rade, avšak vstup mu nebol umožnený, odvolací súd uviedol, že v súlade s ustanovením § 326 ods. 2 C. s. p. bol žalobca povinný predložiť listinné dôkazy (napr. časť zmluvy v preklade) o tom svedčiacie, čo však neučinil a nenaplnil tak ustanovenie § 326 ods. 2 C. s. p.

9.5. Podľa záveru krajského súdu čestné prehlásenie svedka Ing. K. O. neosvedčuje súvislosti uvádzané žalobcom, teda, že vstup žalobcu do priestorov žalovaného v 2. rade bol podmienený a motivovaný reálnym plnením záväzkov žalobcu voči tretej osobe, resp. uvedené potvrdzuje len to, že žalobcovi takýto vstup do priestorov žalovaného v 2. rade nebol umožnený, teda vo vstupe mu bolo zabránené. Odvolací súd vyslovil názor, že výlučne časová súvislosť zabránenia plnenia záväzkov žalobcu žalovanými voči tretej osobe by mohla byť dôvodom pre bezodkladnú úpravu pomerov s dôsledkom hrozby škody a potreba takejto úpravy nie je osvedčená ani výzvou žalobcu na dobrovoľné splnenie povinnosti z 1. júna 2020 (čl. 73, 74 spisu) adresovanou žalovanému v 2. rade, keďže výzva opisuje len udalosti zo dňa 21. mája 2020, spočívajúce v zamedzení prístupu žalobcovi do priestorov žalovaného v 2. rade.

9.6. V nadväznosti na vyššie uvedené odvolací súd vo svojom rozhodnutí nepoprel existenciu vlastníckeho práva žalobcu k určitým hnuťelným veciam nachádzajúcim sa v priestoroch žalovaného v 2. rade a jeho právo s vlastníctvom disponovať, ktorého práva sa však žalobca môže domôcť žalobou o vydanie vecí.

9.7. Za vecne nesprávne vyhodnotil odvolací súd aj uloženie povinnosti zdržať sa bránenia vstupu žalobcovi na nehnuťelnosti a povinnosti zákazu disponovať so špecifikovanými hnuťelnými vecami obom žalovaným, ktorého konania sa dopúšťali žalovaní samostatne, čo vyplýva aj zo skutkového stavu tvrdeného žalobcom.

10. V súlade s vyššie uvedeným odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie a návrh na vydanie neodkladného opatrenia žalobcu ako nedôvodný zamietol. Súčasne určil, že žalovaní majú nárok na náhradu trov celého konania proti žalobcovi, každý v rozsahu 100 %.

11. Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podanie dovolania žalobca odôvodnil ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého mu odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Argumentáciu o prípustnosti svojho dovolania žalobca opiera o uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/66/2017 (R 76/2018), v zmysle ktorého „proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 C. s. p.“. Žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia navrhol súdu prvej inštancie, aby mu tento v zmysle ust. § 336 ods. 1 C. s. p. neuložil povinnosť podať vo veci samej žalobu, nakoľko samotná skutočnosť, že žalovaný v 1. a 2. rade umožnia žalobcovi odobrať zvyšok jeho tovaru zabezpečí to, že bude dosiahnutá trvalá úprava pomerov medzi stranami, pričom s uvedeným sa stotožnil aj súd prvej inštancie v bode 16. odôvodnenia svojho rozhodnutia, krajský súd sa v dovolaní namietanom rozhodnutí k uvedenému nevyjadril, ergo žalobca má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu v predmetnej veci má charakter rozhodnutia vo veci samej a prípustnosť dovolania je preukázaná.

13. V rámci podaného dovolania žalobca namietol nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočívajúci predovšetkým v nedostatočnej odôvodnenosti jeho rozhodnutia, ktorým došlo k zmene uznesenia súdu prvej inštancie, a to výlučne z dôvodu, že žalobca podľa krajského súdu vo svojich podaniach nepreukázal nevyhnutnosť bezodkladnej úpravy pomerov ako predpoklad pre nariadenie neodkladného opatrenia.

13.1. Dovolateľ vytýka odvolaciemu súdu, že tento sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nezaoberal argumentáciou žalobcu (uvedenou v bode II jeho vyjadrenia k odvolaniu žalovaných zo dňa 17. júla 2020), ktorá sa týkala skutočnosti, že odvolanie žalovaného v 1. rade nenapĺňalo znaky úplného prejavu vôle žalovaného v 1. rade, nakoľko toto odvolanie podpísala iba jedna konateľka žalovaného v 1. rade a z výpisu obchodného registra vyplýva, že v mene spoločnosti (žalovaného v 1. rade) konajú konatelia spoločne a v čase podania odvolania, ako aj v súčasnosti má žalovaný v 1. rade dvoch konateľov. Odvolací súd na takto podané odvolanie nemal podľa dovolateľa s ohľadom na ust. § 386 C. s. p. prihliadať.

13.2. Dovolateľ vidí porušenie jeho práva na spravodlivý proces aj vo vnútornej rozpornosti argumentácie krajského súdu v odôvodnení jeho rozhodnutia (konkr. v bodoch 25. a 27. uznesenia), kedy odvolací súd na jednej strane uvádza, že „je spochybniteľné aj samotné vlastníctvo žalobcu k hnutelným veciam, vo vzťahu ku ktorým sa domáha ochrany formou neodkladného opatrenia a je namieste otázku vlastníctva riešiť v sporovom konaní“ (bod 25. uznesenia krajského súdu) a na strane druhej „odvolací súd nepopiera existenciu vlastníckeho práva žalobcu k určitým hnutelným veciam nachádzajúcim sa v priestoroch žalovaného v 2. rade, ktorého práva sa však žalobca môže domôcť žalobou o vydanie vecí“ (bod 27. rozhodnutia).

13.3. Za rozporuplnú, arbitrárnu a nepresvedčivú považuje dovolateľ argumentáciu odvolacieho súdu v bode 26. odôvodnenia jeho rozhodnutia, kde súd uvádza, že „...potreba bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami sporu nie je osvedčená ani výzvou žalobcu na dobrovoľné splnenia povinnosti z 1. júna 2020 (č. l. 73 a 74 spisu), adresovanej žalovanému v 2. rade, keďže výzva opisuje iba udalosti zo dňa 21. mája 2020 spočívajúce v zamedzení prístupu žalobcovi do priestorov žalovaného v 2. rade.“ S uvedeným sa na nestotožňuje žalobca, nakoľko z obsahu spisu, kde sú uvedené výzvy predložené, explicitne vyplýva výzva žalobcu, („...aby bezodkladne, najneskôr do 3 dní odo dňa doručenia výzvy, žalovaný v 2. rade sprístupnil žalobcovi všetok tovar, ktorý mu v zmysle zmluvy patrí a zároveň, aby pre tento účel bol umožnený vstup zástupcom žalobcu do predmetných skladov.“), a teda odvolací súd vo svojom rozhodnutí uvádza popis skutkového stavu v celkom zjavnom rozpore s obsahom súdneho spisu.

13.4. Napokon za nezrozumiteľný považuje dovolateľ aj záver odvolacieho súdu v bode 28. jeho rozhodnutia, nakoľko dovolateľovi nie je zrejmé, v čom vidí odvolací súd vecnú nesprávnosť, ak súd prvej inštancie uložil v uznesení o vydaní neodkladného opatrenia povinnosti obom žalovaným.

14. Vzhľadom k vyššie uvedenému dovolateľ navrhol najvyššiemu súdu napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

15. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení k dovolaniu zo dňa 30. januára 2021 uviedol, že odvolacie konanie ako celok nevykazovalo znaky takých závažných procesných väd, ktoré by zakladali dovolací dôvod uvedený žalobcom, nič v rozhodnutí odvolacieho súdu nie je vnútorne rozporné, naopak,

argumentácia súdu, že žalobca neosvedčil potrebu bezodkladnej úpravy pomerov, je celkom logická. S poukazom na uvedené navrhol, aby najvyšší súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol.

16. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril aj žalovaný v 1. rade vo svojom podaní zo dňa 26. februára 2021, navrhol dovolanie žalobcu ako neprípustné odmietnuť a priznať žalovanému v 1. rade náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Vyjadril nesúhlas s tvrdením žalovaného o prípustnosti dovolania proti predmetnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré vychádza z predpokladu, že žalobcom navrhované neodkladné opatrenie bolo formulované smerujúc k trvalému usporiadaniu pomerov a také rozhodnutie má podľa jeho názoru charakter rozhodnutia vo veci samej. Žalovaný v 1. rade zastáva názor, že iba samotný zámer žalobcu vysporiadať meritum veci, resp. dosiahnuť trvalú úpravu pomerov prostredníctvom neodkladného opatrenia v zámere vyhnúť sa meritórnemu prieskumu vlastníckeho práva k inkriminovanému tovaru a platnosti ich nadobúdacieho titulu, nie je v žiadnom prípade dôvodom na označenie rozhodnutí súdov o jeho návrhu za konzumujúce vec samu. Žalovaný v 1. rade vyjadril presvedčenie, že dovolanie môže byť prípustné len proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým bolo neodkladné opatrenie nariadené, alebo rozhodnutie o jeho nariadení potvrdené, v opačnom prípade by dovolací súd umožnil navrhovateľom svojvoľné podávanie dovolaní pri návrhu o neodkladnom opatrení kdekoľvek tam, kde navrhovateľ spolu s ním opomenie dať žalobu vo veci samej, prípadne vyjadrí vôľu, že neodkladným opatrením chce dosiahnuť trvalé usporiadanie pomerov, napr. i v zámere vyhnúť sa riadnemu dokazovaniu, čo nepochybne nebolo cieľom zákonodarcu, ani dovolacieho súdu pri formovaní judikatúry.

16.1. K procesnej námietke žalobcu k akceptovaniu namietaného odvolania krajským súdom žalovaný v 1. rade uvádza, že táto je irelevantná, nakoľko namietané odvolanie podala za spoločnosť M. O., a už podľa jej podpisu na dokumente je zrejmé, že nekonala v pozícii konateľka žalovaného v 1. rade, ale zástupca bez splnomocnenia podľa § 33 ods. 2 Občianskeho zákonníka a „advokátska kancelária žalovaným v 1. rade riadne (podpisom oboch konateľiek) splnomocnená na zastupovanie v konaní týmto podaním vyjadruje v mene žalovaného v 1. rade výslovný súhlas s úkonmi, ktoré v predchádzajúcom konaní vykonala M. O. ako jeho zástupkyňa“. Žalovaný v 1. rade ďalej uviedol, že v dôsledku tejto ratihibície je dočasný nedostatok splnomocnenia M. O. konať v mene žalovaného v 1. rade zhojený ex tunc (viď. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/65/2020) a s ohľadom na odstránenie prechodného formálneho nedostatku v konaní M. O. v mene žalovaného v 1. rade nie je možné opomenutie odvolacieho súdu pri odôvodnení akceptovania namietaného odvolania považovať za takú procesnú vadu, ktorá zásadným spôsobom porušuje právo žalobcu na spravodlivý proces. Namietané odvolanie navyše obsahovalo podobné argumenty ako odvolanie žalovaného v 2. rade a dôvody napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu vychádzali z oboch odvolaní, teda ak by aj dovolací súd zistil, že odvolací súd v napadnutom rozhodnutí nevenoval pozornosť uvedeným námietkam žalobcu, sa tento nedostatok javí ako triviálny.

16.2. Ďalšie výhrady vznesené žalobcom v dovolaní majú podľa žalovaného v 1. rade charakter jeho nesúhlasu s právnymi závermi napadnutého rozhodnutia, ktoré v žiadnom prípade nemajú spôsobilosť preukázať intenzívny zásah do práva žalobcu na spravodlivý proces nedostatočným odôvodnením rozhodnutia.

16.3. V závere svojho vyjadrenia žalovaný v 1. rade uviedol, že žalobca chcel svojím návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia docieľiť úplné popretie majetkových a procesných práv žalovaných. Právny titul, na základe ktorého došlo k predaju tovaru obranného priemyslu žalobcovi (kúpna zmluva zo dňa 18. septembra 2018) nie je platným právnym úkonom, pretože bývalý konateľ žalovaného v 1. rade ním konal v úmysle tovar spreneveriť, pričom o vážnosti podozrení svedčí fakt, že v tejto veci začalo trestné stíhanie, zatiaľ bez vznesenia obvinenia konkrétnym osobám.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [ust. § zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca zastúpený v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

18. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu

spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

19. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

20. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

22. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 C. s. p., dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

23. Rozhodnutím vo veci samej je meritorne rozhodnutie. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Rozhodnutie vo veci samej je preto také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Charakteristickým znakom pre rozhodnutie vo veci samej je, že zakladá prekážku veci rozhodnutej (§ 230 C. s. p.), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá.

24. Rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, môžu byť rozhodnutiami vo veci samej alebo aj procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, ale neriešia vec samu, vec sama nebola prejednaná (napr. zastavenie konania pre neexistenciu procesných podmienok; pre späťvzatie žaloby, odvolania; pre neodstránenie väd podania; odmietnutie podania; odmietnutie odvolania a pod.).

25. Pri skúmaní prípustnosti dovolania Najvyšší súd Slovenskej republiky vychádzal z toho, že dovolaním je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, vydané v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, pričom dôkladné skúmanie povahy napadnutého rozhodnutia (či sa jedná o rozhodnutie vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí) považoval za kľúčový aspekt pre posúdenie otázky prípustnosti dovolania.

26. Dovolací súd preto v preskúmvanej veci zisťoval, či uznesenie odvolacieho súdu, ktorým zmenil

uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, napadnuté dovolaním, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. e/ a f/ C. s. p. V danej súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky, tak ako i žalobca vo svojom dovolaní, upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 76/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 21/2018, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 28. marca 2019, sp. zn. 5Cdo/154/2018 a tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017).

27. Z ustálenej judikatúry dovolacieho súdu vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa ust. § 420 C. s. p. (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júna 2018, sp. zn. 4Obdo/66/2017) len vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej. Pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarca tu nepochybne zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/157/2017). K uvedenému záveru dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí zo dňa 14. júna 2017, sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taktiež v uznesení zo dňa 11. októbra 2017, sp. zn. 3Cdo/157/2017, dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takeého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba.

28. Podľa ust. § 336 ods. 1 C. s. p., ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej. Súd túto povinnosť neuloží najmä vtedy, ak je predpoklad, že neodkladným opatrením možno dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. V predmetnej veci sa nejedná ani o jeden z vyššie uvedených prípadov.

29. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. V rámci odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zdôraznil, že žalobca v návrhu na nariadenie požadovaného neodkladného opatrenia neosvedčil jeho dôvodnosť a nevyhnutnosť okamžitej bezodkladnej úpravy pomerov, ktorú žalobca preukazoval tvrdením, že niekoľko položiek v kúpnej zmluve zo dňa 29. januára 2020 medzi žalovaným 1 a tretím subjektom, je zhodných s tovarom, ktorý žalobca nestihol odobrať zo skladových priestorov patriacich žalovanému v 2. rade, odvolací súd nepovažoval za rozhodujúcu. Reflektujúc na tvrdenia žalobcu krajský súd vyslovil záver, že vo vzťahu k vyššie uvedenému právnomu úkonu neostáva žalobcovi iné, než domáhať sa riadnou žalobou prípadnej náhrady škody, či bezdôvodného obohatenia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu rovnako vyplýva, že v predmetnej veci je spochybniteľné i samotné vlastníctvo žalobcu k hnutelným veciam, vo vzťahu, ku ktorým sa domáha ochrany formou neodkladného opatrenia a je namieste túto otázku vlastníctva riešiť v sporovom konaní. V neposlednom rade z rozhodnutia vyplýva skutočnosť, že hoci odvolací súd existenciu vlastníckeho práva žalobcu k určitým hnutelným veciam nachádzajúcim sa v priestoroch žalovaného v 2. rade *expressis verbis* nepopiera (ani ju netvrdí), svojho práva disponovať s vlastníctvom sa žalobca môže domôcť žalobou o vydanie veci. Z uvedených záverov odvolacieho súdu jednoznačne vyplýva premisa, že uloženie povinnosti žalovanému v 1. a 2. rade, ktorej sa žalobca podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáhal, by si podľa odvolacieho súdu vyžadovalo rozsiahle dokazovanie, ktorého vykonanie, s prihliadnutím na samotný inštitút neodkladného

opatrenia nie je možné, ergo žalobca akútnu potrebu zásahu do práv žalovaných nepreukázal a rovnako ani to, že žalovaní konajú na úkor žalobcu.

30. Dovolací súd zastáva názor, že uvedeným neodkladným opatrením nebolo možné dosiahnuť trvalú úpravu pomerov medzi stranami. Obaja žalovaní počas konania popierajú tvrdenia žalobcu, preto bez skutočného zistenia o konaní žalovaných, nebolo možné spor rozhodnúť len na základe návrhu neodkladným opatrením, na neobmedzený čas (odbodne viď 2Obdo/70/2019). Žalobca sa svojím návrhom dožadoval časovo a vecne neobmedzeného vstupu do cudzích priestorov, bez existencie akéhokoľvek právneho titulu k užívaniu predmetných nehnuteľností, čím by nepochybne došlo k výraznému obmedzeniu majetkových práv žalovaných. Podľa dovolacieho súdu práve charakter prevencie inštitútu neodkladného opatrenia neumožňuje dožadovať sa takého intenzívneho zásahu do subjektívnych práv, predovšetkým bez riadneho prerokovania veci v sporovom konaní, in concreto náležitého vykonania dokazovania. Odvolací súd správne podotkol, že pochybnosti o vlastníctve a dlhšie časové obdobie medzi zmluvami, na ktoré sa odvolával žalobca svedčí skôr o potrebe využitia iných procesných prostriedkov a nie opatrenia, ktoré má preventívny charakter. Vzhľadom na predmet konania a cieľ sledovaný žalobcom v opozite k miere intenzity zásahu do práv žalovaných dovolací súd konštatuje, že nevyhnutná potreba rozsiahleho dokazovania je v danom prípade možná len v rámci konania vo veci samej, a nie v konaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Na základe uvedeného napadnuté uznesenie odvolacieho súdu podľa dovolacieho súdu nekonzumovalo vec samu, a preto nemá povahu rozhodnutia vo veci samej a rovnako nie je rozhodnutím, ktorým sa konanie končí.

31. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu z ust. § 420 písm. f/ C. s. p. nevyplýva, dovolací súd jeho procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ C. s. p. odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

32. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného v 1. a 2. rade, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

33. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.